

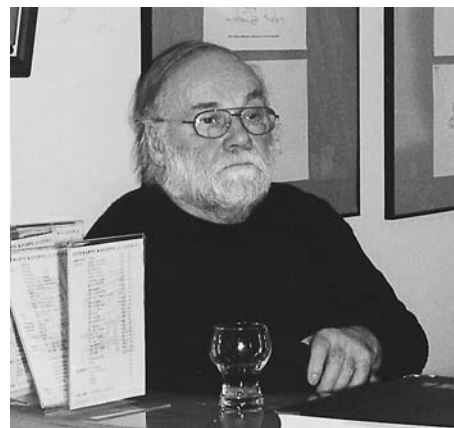
Stanislav Holeček (1935–2022)

Dlouholetý grafik Živy, který utvářel podobu našeho časopisu od 60. let minulého století až do počátku 21. století, zemřel ve čtvrtek 24. listopadu, jen několik dní po svém rovněž dlouholetém příteli Janu Krelukovi, o němž píšeme o dvě strany dříve.

Standa, jak jsme mu říkali, byl grafikem „staré školy a řemesla“ – říkal nám, dívejte

se, abyste viděli (věděli) – jeho přístup byl klidný, poctivý, solidní, vždy byl ochotný udělat vše pro Živu, nehleděl na čas strávený nad přípravou zrcadla. Měl vždy jasnou představu. Neměl rád „panáky“. Byl svůj. Naučil nás, jak se dělá časopis.

S tichou vzpomínkou a poděkováním redakce Živy

Jan Plesník

Velmi bolestivá zpráva nejen pro ochranu přírody. Odešel Václav Petříček

Ostrý lednový mráz sevřel jihozápadní pobřeží Baltského moře – přesto jsme se na prohlídku malého ostrova Vilm, kde v prostorách bývalého rekreačního střediska východoněmecké vlády působí aktivní Mezinárodní akademie ochrany přírody (INCA), vydali téměř všichni. Když jsme u mělkého zálivu na severu ostrůvku s výhledem na známější Rujanu došli k rozlehlé rákosině, Václav Petříček, jako vždy do slova překypující energií, nám s úsměvem postupně ve třech jazycích názorně předvedl různé staré části stébel rákosu obecného (*Phragmites australis*). Protože seminář byl mimo jiné věnován invazním nepůvodním druhům, plynule přešel do výkladu ze Severní Ameriky popsané vnitrodruhové invaznosti zmiňované rostliny.

Popsaná příhoda, která se udála před více než dvěma desetiletími, vystihuje dvě charakteristické vlastnosti RNDr. Václava Petříčka. První byla jeho doslovná posedlost prací, umocněná hlubokými znalostmi hned z několika oborů, mimořádnou ochotou poznávat stále nové věci

a průběžně se učit, stejně jako jen málokomu do vínku danou schopností předávat široké spektrum vědomostí dalším zájemcům. Současně potvrzuje, že Václav rozhodně nebyl od života odtrženým vědatorem žijícím ve vlastním světě, ale zosobňoval bytostně společenského člověka a milovníka jakéhokoli krásna, půvaby něžného pohlaví nevyjímaje. Psychologové by jej určitě označili za člověka s vysoce nadprůměrným estetickým cítěním.

Václav přišel na svět 29. prosince 1944, v době, kdy již většina světa věřila, že zažívá poslední zimu největšího válečného konfliktu, jaký lidstvo poznalo. V Kosmonosech jsou Petříčkové doloženi od 17. století jako významná kupecká rodina. Vaškův tatínek ale uvedenou tradici porušil a stal se renomovaným mladoboleslavským chirurgem. I když původně chtěl jít v otcových stopách, jako školák začal, slovy gymnaziálního profesora rostlinopisu a živočišnopisu ve výslužbě Albína Bočka v geniální parodii Adéla ještě nevečeřela, obcovat s bohyní Flórou (viz také Živa 2015, 3: LI).

Po maturitě se vyučil zahradníkem, což ho jednak utvrdilo v přesvědčení, že opravdu stojí za to se upsat rostlinám, jednak mu tento krok pomohl zmenšit kádrové stigma hocha z katolické živnostenské rodiny. Následně absolvoval Přírodovědeckou fakultu Univerzity Karlovy, kde k obhajobě předložil diplomovou práci zaměřenou – jak jinak – na květenu rodného kraje s důrazem na teplomilné druhy.

Od 1. října 1969 Petříček spojil svůj osud se státní ochranou přírody, nastoupil jako odborný pracovník na pražské ústředí tehdejšího Státního ústavu památkové péče a ochrany přírody. V něm a jeho nástupnických institucích strávil více než čtyři dekády a s Agenturou ochrany přírody a krajiny ČR spolupracoval i jako nadmíru čilý penzista. V péči o přírodní a krajinné dědictví se postupně vyprofiloval hned ve třech směrech. Jako botanik disponující ohromnou porcí teoretických a praktických znalostí důsledně dbal o propojení vědy a praxe na jejich dnes tak módním rozhraní, mimo jiné jako dlouholetý vedoucí odboru výzkumu a vývoje, resp. odboru ekologie ve státní ochraně přírody, kde jsme mohli – dnes to zní jako sci-fi – věnovat většinu času právě výzkumu. Václav prováděl pečlivě botanické inventarizace nejen maloplošných chráněných území, ale i větších územních celků. Za všechny jmenujme alespoň Křivoklátsko, kde úzce spolupracoval s Jiřím Kolbekem, nebo Kokořínsko. Jeho přínosu k poznání do začátku 90. let zcela nepřístupných míst – bývalých vojenských výcvikových prostorů Mladá (Milovice) a Ralsko (Mimoň), využívaných od r. 1968 sovětskou armádou – se dostalo uznání i v mezinárodním měřítku.

Vedle (geo)botaniky a fyto geografie se Václav stále více zaměřoval na krajinnou ekologii. Pokud někomu vděčíme za to, že moderně koncipovaný zákon č. 114/1992 Sb. zahrnuje krajinu v míře do té doby nejen v Československu nevídané, pak jde kromě tehdejšího ministra životního prostředí Ivana Dejmalu a jeho náměstka Svatomíra Mlčocha právě o Václava. Patřil k těm, kteří rozpracovali myšlenku územních systémů ekologické stability (ÚSES), jež v řadě případů pomohly zachovat také části nechráněné krajiny. K tomu připočteme, že během krátké doby úspěšně pronikl do tajů územního plánování a uvedené nemalé znalosti opakovaně uplatnil při rozhodování o tom, jak bude vypadat prostor, v němž žijeme a hlavně budeme žít. Ostatně